

איימוס, זוכה פרס הסיפור הקצר של "הארץ" לשנת תשנ"ז (1997), הוגדר על-ידי חבר השופטים כיצירה רבת עוצמה, שכוחה בכך שהיא כופה על הקורא הזדהות עם מאבק הישרדות הרואי, מרגש ונוגע ללב. הסיפור מסופר בעברית עשירה, תוססת, רוויה באירוניה והומור באיפוק רב צובר סיפורו של יונק קטן תנופה ומעוף עד שהוא נעשה, מכוח אמנות הסיפור, גם למשל על קיומו של האדם הנתון במלכודת הקרויה חיים. בקובץ עוד שלושה סיפורים ונובלה, שאף הם מתאפיינים בליטוש אמנותי, בסגנון

קצבי, רענן ומקורי – קול ייחודי שאין לטעות בו. גיבורי הסיפורים זוכים לתיאור אותנטי ומלא חיות, באמצעותו מניע ומדובב המספר את דמויותיו, כשחוכמה, חיבה, יפעה וחמלה משמשות בערבוביה בין דפי הקובץ, המחבר מבקש לספר סיפור קולח מבלי לנפנף במשמעויותיו, ובכך בעצם, הוא נשמע לרצון גיבוריו. בזה אחר זה קוראים הסיפורים לשקוע לתוכם, ומבחינתם – הם עולם בעולם: כי וניה כזה, איש ניצחון החיים ותענוגם, יש רק אחד ("דוד וניה הזה"), כמוהן מתייחדות בתאוותן ובשיגיון דמיות הרפאים מאותו קיץ של סוף המילניום ("פנקס קיץ של תכלת"), זר-פרחים הוא יקום מלא בגבולותיו של חדר קטן ("מה לו ולפרחים"), ימי התבגרות ואהבה ראשונה הם מעגל תחום במרחב, השומר בגבולו זיכרון קסום מימים חסרי דאגה ("ימי וניל"). וכך, למן "איימוס" ועד "דוד וניה הזה" שוטפת לפנינו כתיבה ערה ואופטימית, בה דמיון פורה ומרתק חובק את המציאות המפוכחת, היום-יומית.